Rates

Subscriptions :

Inland Rs. 15-00 per year

Foreign Rs. 20-00 „ „

Single copy 40 cts.
(including postage)

Advertisement :
On application

In Memoriam :
Rs. 12-50 per insertion
(within 4 inches)

Order Nisi :
Rs. 15-00 for two insertions
(within 6 inches)

The MORNING STAR

உதய தாரகை

Registered as a Newspaper (Established 1841) Published Every Friday

Vol. 128. JAFFNA, FRIDAY, 28TH JUNE, 1968. No 24.

RIGHTEOUSNESS EXALTETH A NATION BUT SIN IS A REPROACH TO ANY PEOPLE

JUL 1 '68

Notice

Please Address :

(1) All Editorial matter (excluding news) for the English pages) to : The Editor. The *Morning Star*, Vaddukoddai.

(2) All news to the News Editor Vaddukoddai.

(3) All Editorial matter for the Tamil pages to : The Tamil Editor, The *Morning Star*, Parsonage, Alaveddy

(4) All Business correspondence *re* Advertisements and Subscriptions and all remittances to :

The Manager, The *Morning Star* — A. Kadirgamar, Esq. College Lane, Vaddukoddai.

SERVICE OF THANKSGIVING

A Service of Thanksgiving in memory of Mr. Samuel Christmas Gunaratnam was held on Monday, the 24th inst., at Christ Church, Jaffna. The Ven. J. A. R. Navaratnam, Archdeacon of Jaffna, led the service. Rev. J. T. N. Handy read the Lessons and the Rev. L. B. Arulpragasam sang a Solo, — "Rock of Ages".

The Rev. Dr. D. T. Niles delivered the sermon taking as the text Rev. 27 : 1 — 5. He said there was no event in human experience which shows the difference between the Christian faith and other faiths more than the event of death. In the Christian faith the life beyond is not simply a life of attainment. It is a life full of activity. It is like a city. The present life is a preparation for the future life. One must prepare for it even as a person taking part in an orchestra looks up his music score and tunes his instrument before getting on to the stage.

In the life beyond, worship is the primary activity, worship which points towards God. Having done the good deeds one must empty oneself completely of these so that men may see the Father who is in heaven.

Mr. Gunaratnam always prepared for a tomorrow. While teaching at Jaffna Central College he seemed to enjoy the vision of God in the beauty of plants and nature. He loved the Bible and studied it. He also helped others to study it. The Bible-study, which Mr. Gunaratnam conducted in the Chemistry Laboratory during the noon intervals which the speaker himself and Rev. S. Selvaratnam attended regularly while they were students at Central, was partly responsible for their calling. How a man deals with his fellow-men is a reflection of the mercy by which he lives. In the lives of people who are careless or harsh, the practice of the vision of God is at a minimum. Men become like that which they love. Death is an irrelevance in the life of faith. Let us possess death in joy and victory.

The service ended with benediction by the Archdeacon.

OUR GOVERNMENT AGENT LEAVES

Mr. Vernon Abeyesekera, the Government Agent of Jaffna leaves by the end of this month to take up duties as Post Master General. The news of his departure has been received with deep regret by all sections of the people. During the last four years he held this office he has performed his duties to the entire satisfaction of all people. His independence of outlook, understanding nature, and spirit of real service captured all hearts. In all his doings he showed himself to be a true friend of the Tamil people, never inclined to exercise a dominating power belonging to the ruling class. In the midst of his strenuous duties he found the time for helping all efforts directed toward the cultural development of the people. The Tamil play he produced some months back is only one example of his interest in and concern for this. His departure at this time is a great loss to Jaffna. While congratulating him on his promotion as Post Master General, we wish to thank him, on behalf of our people, for all that he meant, did and was for our people.

LARGEST SINGLE U. S.-CEYLON AID AGREEMENT SIGNED

A Food for Peace Agreement, the largest single economic cooperation agreement ever signed between Ceylon and the United States, was signed in Colombo on the 21st inst. Under the agreement the U. S. will lend Ceylon £15 million (89, 250, 000 Rupees) for wheat flour, approximately 150,000 metric tons.

This is the second major agreement in eight months under the Food for Peace programme between the United States and Ceylon. The last preceding agreement, valued at $9. 97 million, was signed in October 1967. Under that agreement about 75, 000 metric tons of flour have been received in Ceylon, and another 12,000 of flour and 6, 000 tons of maize are enroute from the United States.

Under the new Food for Peace agreement the wheat flour will be purchased by Ceylon, the purchases to be covered by a long-term, low-interest dollar loan from the United States. The loan provides for a two-year grace period, payments over a 20-year period and an interest rate of two and one half per cent. Purchases may begin immediately.

Local currency proceeds from the sale of the flour are to be used by Ceylon for development projects, primarily in support of the Grow More Food campaign, under the terms of the new agreement.

In a statement at the signing ceremony, Ambassador Corry stressed that the Food for Peace programme has two main points of emphasis. One is that, in the face of growing world - wide populations and food shortages, the United States is attempting to gear its production programmes to the needs of developing countries as well as to U. S. requirements for its own use and for commercial exports. The other is that, while providing interim food assistance, maximum encouragement is given to the improvement of food production in food deficit areas in order to avoid world-wide shortages.

"Ceylon's own Grow More Food Campaign," Ambassador Corry said, "is a most encouraging programme directed to this second objective, thus putting Ceylon high on the list of countries whose own self-help activities make them logical partners in the War on Hunger,

"We look forward with confidence to the increasing success of Ceylon's programme and meanwhile are pleased to be able to help meet the food needs of the population."

EXAMINATION SUCCESS

— Mr. R. K. Arnold, son of the late Rev. J. V. J. Arnold and Mrs. Samathanam Arnold of Manipay, has been successful in the Final M. B. B. S. Examination held by the Madras University in May this year.

Dr. Arnold followed his Medical Course at the Christian Medical College, Vellore. He is an Old Boy of Jaffna College, Vaddukoddai, and the American College, Madurai.

PERSONAL

— The Rev. Dr. D. T. Niles, who is to deliver the opening sermon at the 4th Assembly of the World Council of Churches in Uppsala, Sweden, leaves Jaffna next Sunday. The Assembly opens on the 4th of July.

— The Rev. Alan Gilburg, who is scheduled to arrive in October of this year at Vaddukoddai as the Chaplain of the Undergraduate Department of Jaffna College, and Mrs. Gilburg have started a ten-week, twelve - credit course in Tamil at the Michigan State University. U. S. A.

— Miss Olivia Ranjithamalar Navaratnam, daughter of Mr. M. W. Navaratnam, J. P., A. M. N., retired Auditor, Federation of Malaya, who returned recently to Kuala Lumpur from a second study tour in England with further qualifications in several branches of Nursing, is now attached to the Teaching Hospital of the University of Malaysia.

OBITUARY

Mr. S. V. Balasingham

The death occurred, as reported in our last issue, at the Co-operative Hospital, Moolai, at 7 a. m. on Friday, the 21st inst., of Mr. Sabaratnam Victor Balasingham, Principal of Jaffna College, Vaddukoddai. Death was caused suddenly by coronary thrombosis.

Mr. Balasingham was 60 years of age at the time of his death. The eldest son of Mr. C. S. Sabaratnam, retired Post Master, Malaysia, and the late Mrs. Gnanaparanam Sabaratnam, of Uduvil, he had his education at the Victoria Institute, Kuala Lumpur. Then he came to Ceylon and joined the University College, from where he secured the B. A. Honours degree in History of the London University in 1940. From 1941 for nearly three years he was on the staff of Jaffna Hindu College. From 1944 for 24 years he was on the staff of Jaffna College. In April 1963 he became Vice-Principal and in October, 1964 he was appointed by the Board of Directors of the College as Co-Principal, along with Mr. K. A. Selliah. When the latter retired at the end of 1966, Mr. Balasingham became Principal and functioned in that capacity for a year and a half. In 1954, while on post-graduate study in London, he secured the M. A. degree in History of the London University. For this degree he submitted a research paper on the period of Governor Ward in Ceylon History, which we understand is now being printed. He was not merely a first rate teacher of History, specially in the upper classes, who was able to provoke the interest of his students in that subject, but also identified himself enthusiastically with all the activities of the institution. For short periods he was Manager and then Editor of the Jaffna College Miscellany.

His interests were not confined to the College. He took an active part in the Teachers' Associations like the West Jaffna, the Northern Province Teachers' Associations, the All-Ceylon Union of Teachers and the National Union of Teachers. He represented the A. C. U. T. on a Teachers' Conference at Amsterdam, and also on the Senate of the University of Ceylon. He was also the President of the Jaffna Hockey Association. In addition he was a member of the Executive Committee of the Jaffna Diocesan Council of the Church of South India for several years and for a short period the Assistant Editor of the "Morning Star".

The funeral took place on the following day, Saturday, the 22nd inst. First at 1.45 p. m. there was a short service at the Principal's bungalow, led by the Rev. K. J. Mills, assisted by the Revds. G. M. Kanagaratnam, N. W. G. Sugunarajah and K. S. Jeyasingam. At the end of this service the coffin was borne by various representative groups of the College community to the Ottley Hall, where the body lay in state for two hours. During this time several organisations with which Mr. Balasingham had been connected placed wreaths. The students and members of the public filed past the body paying their last respects, while the Tamil and English Choirs of the College were singing special songs. Some passages from the Bible were read by Mr. W. N. Thevakadadcham of the staff.

At 4 a service was held, led by the Bishop of the Jaffna Diocese of the Church of South India, the Rt. Rev. Dr. S. Kulandran. The Lessons were read by Mas. Ranjit Ithambirajah and Mr. L. J. D. Mahirajah. Prayer was offered by the College Chaplain, Mr. C. B. Bavinck. The Bishop preached the sermon, basing it on 2 Corinthians 4:17 and 18: "For this slight momentary affliction is preparing for us an eternal weight of glory beyond all comparison, because we look not to the things that are seen but to the things that are unseen; for the things that are seen are transient, but the things that are unseen are eternal". Tributes were paid by Mas. M. Sugumar representing the student community, and by Dr. W. L. Jeyasingham, President of the College.

Dr. Jeyasingham, in the course of his tribute, detailed the career of Mr. Balasingham and the various activities he was engaged in during his service of 24 years at the College. In addition to his teaching, he was involved in many extra-curricular activities, like Sports, Literary Associations, the Y. M. C. A., the Miscellany etc. Dr. Jeyasingham also referred to the great interest shown by Mr. Balasingham in the affairs of teachers. He described him as a person of a very friendly nature, accessible to people of all creeds and sorts, of great simplicity and humility, and sympathetic to all, especially to the unfortunate. In expressing the sympathy of all to Mrs. Balasingham and other members of the deceased's family, Dr. Jeyasingham committed them to the care of the Lord, from whom alone real help can come.

The coffin was then carried to the cemetery of the Cathedral Church, Vaddukoddai, by various groups, the members of the Board of Directors of the College acting as the pall-bearers. The committal rites were performed by the Bishop, assisted by the Rev. K. J. Mills. The Rev. Sevak I. P. Yesusagayam sang a Thevaram.

Mr. Balasingham leaves behind, beside his wife Selvamani (nee Somanader) his aged father Mr. Oliver Thuraisingham, Barrister, Colombo, and Mrs. Thuraisingham (brother and sister - in - law); Mr. S. C. A. Somanader, Irrigation Engineer, and Mrs. Somanader, Mr. S. G. Jeparatnam, Inspector, Way and Works, C. G. R. and Mrs. Jeparatnam (brothers-in-law and sisters); and a host of students, friends and relatives to mourn his all too sudden death.

O

Mr. A. F. Rajaratnam

News has reached us of the sudden death of Mr. Arulpragasam Francis Rajaratnam, Retired Registrar of the Supreme Court in Ipoh, in his residence at 15, Labrooy Road, Ipoh, Malaysia. Mr. Rajaratnam (known in his school days as Rajasingham) had his early education at St. John's College, Jaffna, after which he left for Malaya about forty years ago. He started life as an Assistant Interpreter in the Courts, Johore Bahru. He served as an Interpreter in various parts of Malaya and rose to the rank of Registrar of the Supreme Court in Ipoh. He was popular and efficient [illegible] He [illegible] member of various [illegible] in Malaya. He [illegible] away on the 24th inst. after a brief illness.

He leaves behind in Ipoh his wife, Kamala (a daughter of the late Mr. and Mrs. E. A. Anketell of Uduvil), five daughters and two sons, — Dr. Mrs. Chandra Kanagalingam, Mrs. Karuna Daniel, Mrs. Sakuntala Rasanayagam, Misses Amala and Mohana Rajaratnam, and Thurainayagam and Padman. In Ceylon he has a host of relations to bemoan his loss, closest to whom are his brothers and sisters—Dr. A. Rajanayagam, Mr. and Mrs. A. W. Rajasekaram, Dr. and Mrs. A. Rajindran, Mr. and Mrs. S. K. Nalliah, Mr. and Mrs. A. V. Rajakulasingham, Rev. and Mrs. W. R. Coomarasamy, Mr. A. J. Rajadurai-singham, and Miss L. R. Arulpragasam.

O

The Rev. J. V. Aiyadurai.

A cable was received by Dr. A. Arulampalam, of Bullers' Lane, Colombo, on the 25 th inst., intimating the death that occurred in Singapore on the 20th inst. of the Rev. J. V. Aiyadurai, Pastor of the Methodist Church, Singapore. He leaves behind his wife Molly, a son Dr. Rajah Aiyadurai, and a daughter Mrs. Arul Thuraratnam of Singapore, and a large number of friends and relatives to mourn his loss.

JAFFNA COLLEGE, thanks all friends, alumni and parents who attended the funeral of the Principal, Mr. S. V. Balasingham, sent floral tributes and messages of sympathy.

Letters to the Editor

DISTRICT COUNCILS

Dear Sir,

In connection with the above subject, your editorial, letters from many correspondents to the Press including weighty personalities like the Rev. Dr. D. T. Niles and the Rev. Dr. James S. Mather, and speeches of our eminent leaders both in and out of Parliament had my respectful attention. Apart from the merits or demerits of the proposal, on which I do not propose to write in the present communication, I humbly feel that this is not an opportune time to raise a controversy and worsen the relationship between the Tamils on the one hand and the Sinhalese and Muslims on the other, at least the majority of them. For several years, I have been pleading in vain that, if the Tamil people have any political proposal of major importance, it is necessary, in the first instance, to conduct propaganda among the Sinhalese and Muslim and other communities and be not content with talks with Parliamentarians alone, though they constitute a very important factor in our body politic as in every country.

The position now relating to the D. C. controversy is that: (1) the Ceylon Tamils are strongly divided among themselves, (2) the so - called Indian Tamils are silent and have not given support to the request for District Councils, (3) the majority of Muslims seem strongly opposed, (4) the majority of Sinhalese also seem thoroughly opposed, (5) the Burghers have not given support. In these and other connected circumstances, it is not surprising that most leaders like the Rev. Dr. Mather and the Rev. Dr. Niles have tried to do their bounden duty by advising caution and pause, and otherwise pointing out salient features in the proposals and the consequent situation. The concluding portion of one of the very recent editorials of the *Morning Star* on the subject also indicated that the respected and old journal of the Tamils is also naturally aware of the position. The editorial in the last issue of the *Hindu Organ* further expresses its dissatisfaction with the campaign of pressing, at this juncture and under prevailing conditions, the request for District Councils. The majority of the Ceylon Press also is of the opinion that the subject should not be pressed.

In this connection, the article from one of the esteemed correspondents of the *Morning Star*, a journal usually known for its sedateness and balance, under the caption "*Rev. James Mather and the world*" appears to be completely off the mark and irrelevant. It is an example of *argumentum ad hominem.*

Mahatma Gandhi, the advent of whose centenary we are trying to celebrate once said that the method of tit - for - tat is pernicious. The Christian scriptures have said as follows, inter alia, (1) "Whosoever shall smite thee on thy right cheek, turn to him the other also"; (2) "Though I speak with the tongues of men and of angels, and have not charity, I am become as sounding brass or a tinkling cymbal".

The Rev. Dr. Mather is an elder whose articles on religious subjects appear regularly in the *Morning Star* and are read with great benefit by non - Hindus as well, though they are, I believe primarily meant for Christians. His personality, his services, and his way of life merit greater consideration than has been displayed in the article under reference, which perhaps goes to prove the truth of the adage that even Homer nods at times.

The eminent scholars in charge of the *Morning Star* and its worthy and cultured readers would remember Shylock and his pound of flesh. If they do not, who else among us would? Pressing the present Prime Minister Mr. Dudley Senanayake to proceed with the D. C. Bill under prevailing circumstances is like trying to exact the proverbial pound of flesh, and to mortgage the future of the Tamils and Ceylon, for what might eventually turn out an illusion — a great illusion or even a "*Damnosa Hereditas*". In the Christian scriptures, we have been enjoined by a Great Personality to think at least once that we might sometimes be mistaken. The Tamil people and their leaders, it is humbly submitted, are not above profiting by this golden advice.

S. SIVASUBRAMANIAM.

Colombo 12.

O

IS THE D. C. BILL A COMMUNAL POWDER-KEG ?

Sir,

Writing on the subject of District Councils in the "Daily Mirror" of the 4th March, 1968, I expressed the view that generally speaking autonomous regional administration was an expression of democracy, indicating that the more autonomous it is the more democratic it could be.

I, however, kept an open mind on the subject of District Councils mooted for free Sri Lanka, as we knew very little then of what we were in for. This new development is now more or less an open book in the form of a White Paper and a Bill appended thereto.

The fact that this question of regional administration in Ceylon has been hanging fire for nearly 40 years shows the tardy manner in which our politicians act in Ceylon and what a pickle they can make of an important national matter by irresponsible talk and unhealthy rivalry.

Even the Donoughmore Commission, the Bandaranaike — Chelvanayakam Pact, the Choksy Commission etc. have recommended several proposals that were honourable and self - respecting in the sphere of regional administration. Major subjects such as finance, land allocation, health, education, etc, were to be handed over and handled by responsible peripheral bodies with limited central control.

But what have we now? A series of puppet peripheral administrative bodies well under the autonomous heel of a Central Government.

It is obvious to any thoughtful person that this subject has grown like a cow's tail.

The F. P., it is said, is now reduced to a position of even accepting an "empty bottle" or, to put it in Mahatma Gandhi's expression, "a post-dated cheque" with hardly any promise of funds.

That this type of peripheral administration has within it fissiparous tendencies with germs of dissension is evident from the slanging matches performed on the floor of the House.

The F. P. and the T. C. have engaged in step, Brotherly recrimination and vituperation. The Muslims have criticized the Tamils (F. P.), with whom they have lived in amity for centuries, both vitriolic and uncharitably. The seeds of inter-communal tension and inter-party rivalry were very evident, despite the absence of the coalition.

If this is so whilst merely discussing this so-called advanced measure, I dread to think what will happen in the process of implementing this piece of legislation.

Would there not be permanent friction foisted in this country in every nook and corner and internecine warfare between erstwhile comrades? Unhealthy rivalry will become rampant.

Would the Central Government then be strong enough to subjugate erring peripheral bodies which show bickering among its constituents ?

Such a Central Government may even turn out to be a petticoat Government extending motherly and step - motherly supervision over puppets of somebody else's making, in various corners of the island.

Every responsible citizen has a right to criticise. Amongst the critics of this Bill and White Paper is a well-respected person namely Rev. (Dr.) James Mather, who has advised against this project. He, a pacifist in his inimitable manner, has shown how unhealthy the climate is and how inopportune the time.

An anonymous attack has been made by one of your contributors in the *Morning Star* of the 14th. instant. He would whilst paying back - handed compliments make some personal sarcastic remarks against this revered gentleman, whilst he is himself insipid and pointless where the subject matter of the Bill itself is concerned. He makes no contribution towards acceptance or rejection on a rational basis. He incidentally exhibits his own lack of information.

Such an outburst, to say the least, is not in good taste and is in itself an indication of the fissiparous tendency of this controversial White Paper on a matter of opinion.

In a climate where there has been inter - communal bloodshed at Kalmunai and caste competition in Jaffna which have yet to be satisfactorily resolved, would any Central Government be so naive as to subject other matters also, such as education, to peripheral control in the wishful hope of controlling any trouble that may arise thereby ?

Yours faithfully,

DR. G. N. R. NATHANAEL

Trincomalee.

WEDDING

Rajendra Amirthalingham and Arulmalar Alagaratnam announce their marriage on Thursday, the 27th inst. at the Wesley Methodist Church, Klang, at 5 p. m.

10 — A, Watson Road,
Klang, Malaysia.

24

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

வெள்ளிதோறும் வெளிவருவது

உதயதாரகை

கிறிஸ்தவ வார இதழ்] Estd. 1841 [UTHAYATHARAKAI

மலர் 128 | 28 — 6 — 1968 | இதழ் 24

" நீதி ஜனத்தை உயர்த்தும் ; பாவம் எந்த ஜனத்துக்கும் இழிவாம். "

மறுமைப் பிரவேசம்

சபாரத்தினம் விக்ரர் பாலசிங்கம்

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அதிபர் திரு. S. V. பாலசிங்கம் 21-6-68 காலை சடுதியாய் ஏற்பட்ட இருதய நோய் காரணமாகத் தமது 51 ஆம் வயதில் மறுமைக்குள் பிரவேசித்தனர். இவர் இளைப்பாறிய மலாய தபாலதிபர் திரு. C. S. V. சபாரத்தினம் அவர்களின் மகனும், நியாயவாதி திரு. ஒலிவர் துரைசிங்கம், திருமதிகள் S. O. A. சோமநாதர், G. செபரத்தினம் ஆகியோரின் சகோதரனுமாவர்.

மறுநாள் மாலை 1-40 மணிக்குக் கல்லூரியில் அவரது இல்லத்தில் மறைத்திருவாளர்கள் K. J. மீல்ஸ், G. M. கனகரத்தினம், N. W. G. சுகுணராசா, K. S. ஜெயசிங்கம் ஆகியோரால் ஆராதனை நடத்தப்பட்டபின், அவரது இல்லத்திலிருந்து மாணவர் இருமருங்கும் நின்று அஞ்சலி செலுத்த முறையே ஆசிரியர்கள் அழ்வர், பட்டதாரி மாணவர்களால் அவரது பூதவுடல் நட்லி மண்டபஞ் சேர்க்கப்பட்டது.

கல்லூரி மாணவர், பட்டதாரிமாணவர், ஆசிரியர்கள், பழையவரும் பிறரும் மலர் வளையங்கள் சாத்தி மரியாதை செலுத்தினர்.

மாலை 4 மணிக்கு அத்தியட்சர் குலேந்திரன் அவர்களால் நடத்தப்பட்ட ஆராதனையில் செல்வன் ரஞ்சித் சிங்கராசா (மாணவன்) 23 ம் சங்கீதத்தையும், திரு. L. J. D. மகிழ்ராசன் வேதப்பாடத்தையும் வாசித்தனர், அத்தியட்சரின் அருளுரையின்பின் மாணவர் சங்கத் தலைவன் செல்வன் M. சுகுமாரும், ஆசிரியர் கலாநிதி W. L. ஜெயசிங்கமும் பாராட்டுரைகள் வழங்கினர்.

அப்போது கேட்ட சில,

" மலாயா விக்ரோறிய கழகத்தில் கற்றவர். இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் B. A. (Hist.) பட்டம் பெற்றவர். லண்டன் சென்று M. A. பட்டம் பெற்றவர். அவர் எழுதிய ஆராய்ச்சி நூல் அச்சாக இருக்கிறது. மாணவர் மனங் கவர்ந்த அதிபர். ஆசிரியர் விரும்பிய அதிபர். திறமையாகப் படிப்பிப்பதோடு நல்ல மாணவரை உருவாக்கும் ஆர்வம் படைத்தவர். தற்போதைய பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் (தமிழ்) பலர் அவரது மாணக்கர். 1944 ல் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி ஆசிரியர் குழுவைச் சேர்ந்தார் 4 வருடங்களின் முன் அதிபரானார். கல்லூரிப் புற நிகழ்ச்சிகள் யாவிலும் பங்குபற்றினர். கல்லூரிக்கு வெளியேயும், ஆசிரிய உலகிலும், சபை நிர்வாகங்களிலும் முக்கிய பங்கு கொண்டனர். சிறியோரும் பெரியோரும் சேர்ந்து பழகக்கூடிய இலல்பினர். மறைந்தாரன்றி முடிந்தாரல்ல."

மாலை 5 மணிக்கு கல்லூரி மாணவர் அவர் உடலை மண்டபத்திலிருந்து கல்லூரிப் படலை வரை சுமந்தனர். அங்கிருந்து பழைய மாணவர் சேமக்காலை வாசல்வரையும், எஞ்சிய இடத்துக்குச் சுற்றத்தாரும் சுமந்து சென்றனர். மாணவர் குழாம் இருமருங்கும் நின்று கண்ணீரோடு மலர் மழையும் பொழிந்தனர்.

வட்டுக்கோட்டைச் சேமக்காலையில் அத்தியட்சரவர்களால் மறைத்திரு மில்சின் உதவியுடன், மறைத்திரு இயேசுசகாயம் தேவாரப்பண் இசைக்க, மாணவர், ஆசிரியர், சுற்றமித்திரர் சோகமுற, நல்லடக்கஞ் செய்யப்பட்டார்.

இவரது அருமை மனைவியாருக்கும் சுற்ற மித்திரருக்கும் துயருறும் யாவருக்கும் தேவ சமாதானங் கிட்டுவதாக.

சிரேஷ்ட பாலியர் பாலிய ஸ்திரிகள் பாசறை

யூலை மாசம் 7 ஆம் திகதி மாலை தொடக்கம் 9 ஆம் திகதி மாலைவரை மருதனுமடம் பெண்கள் நிலையத்தில் கிறிஸ்தவ சிரேட்ட பாலிய, பாலிய ஸ்திரிகள் பாசறை நடைபெற விருப்பதாய்த் தெரிகிறது. உடல்முயற்சி, நடித்தல் மூலம் வேதப்படிப்பு, படக்காட்சி, பேச்சுகள், வணக்கம் முதலியன இடம்பெறுமென்றும், மறைத்திரு. போல் பென்ஜமின், திருவாளர்கள் ஜெயசிங டேவிட், எஸ். என். சுகுணனந்தன், சி. பி. பாவிங், திருமதி எச். ஜீ. ஆசீர்வாதம் நடத்துவோராயிருப்பரென்றும் சொல்லப்படுகிறது. 16 — 21 வயதுடைய மாணவரும் பிறரும் பங்கு கொள்வர். பாசறைக் கட்டணம் ரூபா 5 வரையிலிருக்குமாம்.

அச்சுவேலி முதற்கட்ட வீடமைப்புத்திட்டத் திறப்பு விழா

அச்சுவேலி சிறுபான்மைத் தமிழர் வீட்டுக்குடியேற்றத் திட்டத்தை உள்ளூராட்சி அமைச்சர் திரு. எம். திருச்செல்வம் நேற்று மாலை 5 மணிக்கு உத்தியோக பூர்வமாகத் திறந்துவைத்தார். இவ்வைபவத்தில் உதவி உள்ளூராட்சி அமைச்சர் திரு. ஆர். பிரேமதாசாவும் கலந்து கொண்டார்.

உள்ளூராட்சி அமைச்சினால் நிறுவப்பட்ட இவ்வீடமைப்புத் திட்டத்தில் மொத்தம் 54 குடும்பங்கள் அமர்த்தப்படும்; இக்குடியேற்றம் இவ்வாரத்தில் நடைபெறும்.

திறப்பு விழாவின் பின் கோப்பாய் எம். பி. திரு. எஸ். கதிரவேற்பிள்ளை தலைமையில் நடைபெற்ற பொதுக்கூட்டத்தில் தமிழரசுத் தலைவர் திரு. எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம், உதவி உள்ளூராட்சி அமைச்சர் திரு. ஆர். பிரேமதாஸா, வட்டுக்கோட்டை எம். பி. திரு. அ. அமிர்தலிங்கம், அச்சுவேலி கிராம சபைத்தலைவர் திரு. சபாரத்தினம் ஆகியோர் உரைநிகழ்த்தினர். நடன, நாடக கலைநிகழ்ச்சிகளும் நடைபெற்றன.

வானொலியில் தேர்தல் பிரசாரம்

ஆட்சிமன்றப் பொதுத்தேர்தலில் வாக்களிப்புத்தினத்தில் தனியார் போக்கு வரத்து வாகனங்களில் பிரயாணம் செய்வதற்குத்தடை விதிக்கவேண்டுமென்றும், பத்துக்கு மேற்பட்ட அபேட்சகர்களைத் தேர்தலில் நிறுத்தும் அரசியல் கட்சிகளுக்கு கட்டணமில்லாமல் வானொலியில் தேர்தல் பிரசாரம் செய்ய அனுமதியளிக்க வேண்டுமென்றும ஆட்சிமன்றத் தேர்தல் சட்டவிதிகள் பற்றி ஆராய்ந்த ஆட்சிமன்றத் தெரிவுக்குழு தனது அறிக்கையில் சிபார்சு செய்திருக்கிறது.

தமிழருக்கெனப் பல்கலைக்கழகம் இருப்பது அவசியம்

' இலங்கையில் தமிழ் மக்கள் தமது கலை, கலாசார, பண்பாடு பாரம்பரியங்களைத் தொடர்ந்து பேணிப்பாதுகாக்க தமிழருக்கென பிரத்தியேக பல்கலைக்கழகம் நிறுவப் படவேண்டும் '.

இவ்வாறு உள்ளூராட்சி அமைச்சர் திரு. எம். திருச்செல்வம் தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரியின் வருடாந்த பரிசளிப்பு விழாவில் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்துகொண்டு பேசுகையில் கூறினர்.

கல்லூரி அதிபர் திரு. பி. ரி. ஜெயரத்தினம் தலைமையில் நடைபெற்ற இவ்விழாவில் அமைச்சர் திரு. திருச்செல்வம் பேசுகையில் மேலும் கூறியதாவது ;

தமிழ் பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்படுவதாலேயே தமிழ் இனத்தவர் தமது மானத்தை இழக்காது பேணிக்காப்பாற்ற முடியும்.

இப்போது இந்நாட்டின் கல்வித் துறை பெரும் பிரச்சனைகள் நிறைந்து குழப்பமான நிலையில் இருக்கின்றது. இதற்குத் தீர்வு கண்டு நல்லநிலையை ஏற்படுத்துதல் தமிழ் மக்களினது பிரதான கடமையாகும்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்துக்கு நியாயமற்ற முறையில் பெருந்தொகையான தமிழ் மாணவர்கள் விஞ்ஞானத்துறைப் பீடத்துக்கு தெரிவு செய்யப்படுவதாகத் தற்போது புகார் எழுந்தது. இவ்வாறான ஒரு பகுதியாரின் தவறான எண்ணம் ஆதாரமற்றது. எனவே பல்கலைக்கழக மாணவர் புகுமுகத் தெரிவுகுறித்து ஆராயப் பாரபட்சமற்ற விசாரணைக் குழு நியமனம் செய்யப்பட வேண்டுமெனக் கருதுகிறேன்.

பாடசாலைகளிலிருந்து வருடந்தோறும் உயர்தர கல்விகற்று பெருமளவில் மாணவர்கள் வெளியேறுகின்றனர். நூற்றுக்கணக்கான இவர்களுக்கு உத்தியோகங்களை உடனடியாக வழங்க அரசாங்கத்தினால் இயலாதிருக்கின்றது. எனவே மாணவர்கள் தமது எதிர்கால வாழ்க்கையைச்சீர்பெற அமைத்துக்கொள்ள தொழில்நுட்பத் துறையில் மாணவர்களுக்குப் போதனை யளிக்க ஆசிரியர் பெற்றோர் ஆகியோர் ஏற்ற ஏற்பாடுசெய்தல் வேண்டும்; விவசாயத்துறையிலும் படித்த வாலிபர் கவனம் செலுத்த வேண்டும்.

அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைக்க முடிவு

அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைக்காது தனித்தியங்கி வந்த றோ. க. பாடசாலைகளை அடுத்த மாதம் முதல் அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைக்க முகாமைபாளர் முடிவு செய்துள்ளதாகத் தெரிகிறது.

மணி மொழிகள்

ஒவ்வொரு சிறு நோய்க்கும் மருத்துவரிடம் செல்லாதே ஒவ்வொரு சிறு சச்சரவுக்கும் வழக்கறிஞரிடம் போகாதே.

— ஜி. ஹெர்பேட்

நம்பிக்கை பென்பது ஒரு பறவை காலை இருள் பிரியுமுன்பே அது ஒளியை புணர்ந்து பாடி மகிழும்.

— த கூர்

சமயம் என்பது சாதாரண மனிதனுக்குத் தத்துவக் கோட்பாடு; இருதயத் தூய்மை உள்ளவனுக்குச் சுய அனுபவம்.

— கலாநிதி ராதாக்கிருஷ்ணன்

மனித தேகம் அருமையானது ; அழகு வாய்ந்தது ; விசித்திரமான பொறிபுலன்களோடு கூடியது. கிடைத்தற்கரிய இந்தக் கருவியைப் பெறுவதற்குத் தீய குணமும் மந்தமதியும் படைத்த மக்கள் ஒரு சிறிதுந் தகுதியுடையரல்லர். உண்பதற்கும் உண்டதை வெளியே தள்ளுவதற்கும் ஒரு தோற்பை மட்டும் இருந்துவிட்டால் அதுவே அவர்களுக்குப் போதுமானது. அவர்கள் வெறும் இரைப்பைகள் தான்.

— லியனூர்டோ

கடவுள் நம் பூதவுடலை விட்டு வெளியே இல்லை. ஆகவே கடவுள் இருக்கிறார் என்பதற்குப் பிண்ட வடிவில் ஓர் அத்தாட்சி இருந்த போதிலும் அதனாலவ்வளவு பயனில்லை. நம் புலன்களின் மூலமாக அவரை ஒரு போதுங் காண முடியாது. அவர் அவற்றுக்கு அப்பாற்பட்டவர். புலனுணர்ச் சிகளிலீடுபடுவதை நிறுத்தினால் அவரை நாம் உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

— மகாத்மா காந்தி

நான் கர்த்தரை...

(8ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

தேடும்படி தங்கள் ஆடுகளோடும் தங்கள் மாடுகளோடும் போவார்கள் ; அவரைக் காணமாட்டார்கள் ; அவர் அவர்களை விட்டு விலகினார் '. (ஓசி. 5 : 6)

II நாளாகமம் 15 ஆம் அதிகாரத்தில், கர்த்தரைத் தேடிக் கண்டுபிடித்துக்கொண்டவர்களைப் பற்றி அறியலாம். ' தேவனுகிய கர்த்தரைத் தங்கள் முழு இருதயத்தோடும், தங்கள் முழு ஆத்துமாவோடும் தேடுவோம் என்று மகா சத்தத்தோடு கர்த்தருக்கு முன்பாக ஆணையிட்டார்கள்' தங்கள் முழு இருதயத்தோடும் ஆணையிட்டுத் தங்கள் முழு மனதோடும் அவரைத் தேடினார்கள், கர்த்தர் அவர்களுக்கு வெளிப்பட்டார் " II நாளாகமம (15 : 12-15) ' நீங்கள் அவரைத் தேடினால், அவர் உங்களுக்கு வெளிப்படுவார் ' (II நாளாகமம் 15 : 2)

(2) தேடுவாரின் பாவங்கள் மன்னிக்கப்படும்

(லூக்கா 5 : 20

அடுத்தபடியாகக் கர்த்தரைத் தேடுகிறவன் பெற்றுக் கொள்ளும் அனுபவம் ; அவன பலவீனங்கள், பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டு இரட்சிக்கப் படுதல். சகேயு என்னும் பாவி கர்த்தரைத் தேடினான். அவன் கிறிஸ்துவைக் கண்டு கொண்டான். அவன் முழு இருதயத்தோடும், முழு ஆத்துமாவோடும் தம்மை தேடுவதைக் கிறிஸ்து கண்டு, தம்மை வெளிப்படுத்தியது மாத்திரமல்ல, அவனை நோக்கி, ' இன்றைக்கு இந்த வீட்டுக்கு இரட்சிப்பு வந்தது ' என்றார் (லூக்கா 19 : 9)

கெட்டகுமாரன் தன் முழு மனதோடும் பிதாவைத் தேடிச் சென்றான். அவன் தகப்பன் அவனைக் கண்டு அவன் பாவங்களை மன்னித்து அவனை ஏற்றுக்கொண்டான். ' தங்களைத் தாழ்த்தி, செபம்பண்ணி, என் முகத்தைத் தேடி, தங்கள் பொல்லாத வழிகளை விட்டுத் திரும்பினால், அப்பொழுது பரலோகத்திலிருக்கிற நான் கேட்டு, அவர்கள பாவத்தை மன்னிப்பேன் ' (II நாளாகமம் 7 : 14).

(3) தேடுவோர் இளைப்பாறுதல் காண்பர்

(மத்தேயு 11 : 28)

அடுத்தபடியாகக் கர்த்தரைத் தேடுகிறவன் இளைப்பாறுதலைப் பெற்றுக்கொள்கிறான். " தங்கள் முழுமனதோடும் அவரைத் தேடினார்கள் ; கர்த்தர் அவர்களுக்கு வெளிப்பட்டு, அவர்களை இளைப்பாறப்பண்ணினார் ". (II நாளாகமம் 15 : 15). கர்த்தரைக் கண்டுபிடித்துக் கொண்ட படியினாலும், பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டு இரட்சிப் படைந்தமையினாலும் இளைப்பாறுதல் ஏற்படும். அவன் சீவியத்தில நீதியும், நியாயமும் இருப்பதனாலும் இளைப்பாறுதல். ' நீதியைத் தேடுங்கள், கர்த்தருடைய நியாயத்தை நடப்பிக்கிறவர்களே, அவரைத் தேடுங்கள் ' (செப்பனியா 2 : 3). இப்படியாக ஆத்மீகப் பிரகாரமான ஆசீர்வாதம் மாத்திரமல்லாமல், உலகப்பிரகாரமான ஆசீர்வாதங்களைப் பெறுவதனாலும் இளைப்பாறுதல் ஏற்படக்கூடும். என்னத்தை உண்போம், என்னத்தைக் குடிப்போம் என்று சிந்தித்த வண்ணம், உலகப் பிரகாரமாக ஆறுதல் அடையாமல் இருப்பவர்களைக் கிறிஸ்து பார்த்து, ' தேவனுடைய இராச்சியத்தையே தேடுங்கள், அப்பொழுது இவைகளெல்லாம் உங்களுக்குக் கூடக்கொடுக்கப்படும் ' என்றார். (லூக்கா 12 : 31).

யோபுவினுடைய சரித்திரத்திலும், அவனுக்கு உலகப் பிரகாரமான ஆசீர்வாதங்கள் எவ்வளவோ கொடுக்கப் பட்டிருந்தன. ஆனால் அவன் சாத்தானால் சோதிக்கப்பட்டபொழுது இவை யெல்லாவற்றையும் இழந்தான். கர்த்தரைக் காண வாஞ்சைப்பட்டுக் கண்டுகொண்டான். ' என் கண் உம்மைக் காண்கிறது ' என்றான் (யோபு 42 : 5). அவன் தன் உபத்திரவங்களின் மத்தியிலும் கர்த்தரைத் தேடிக் கண்டுகொண்டபடியினால், ' முன்னிருந்த எல்லாவற்றைப் பார்க்கிலும் இரண்டத் தனையாகக் கர்த்தர் அவனுக்குத் தந்தருளினார் ' (யோபு 42 : 10). இப்படியாக, இன்னும் பலவிதமான ஆசீர்வாதங்களால், கர்த்தரைத் தேடுகிறவர்கள் இளைப்பாறுதல் அடைவார்கள். ' எம்முடைய தேவனுகிய கர்த்தரைத் தேடினோமே, [illegible] இளைப்பாறுதலைக் கட்டளையிட்டார் " (II நாளாகமம் 14 : 17).

" என் முகத்தைத் தேடுங்கள் என்று சொன்னீரே, உமமுடைய முகத்தையே தேடுவேன் கர்த்தாவே, என்று என் இருதயம் உம்மிடத்தில் சொல்லிற்று " (சங்கீதம் 27 : 8).

கல்வியின் நோக்கம் என்ன?

மகாத்மா காந்தி

பெரும்பாலோர் ஜீவனோபாயத்திற்கு வழி தேடுவதே கல்வியின் நோக்கம் என்று நினைக்கிறார்கள். உடலுழைப்பின் மூலமே ஜீவனோபாயத்திற்கு வழிதேட வேண்டுமென்றும், கல்வியின் உண்மையான நோக்கம் நன்னெறியினை வளர்ப்பதும் தன்னை அறிந்துகொள்ள உதவுவதும் தான் என்றும் காந்தியடிகள் இங்கு கூறுகிறார்.

இப்போதுள்ள தூக்கத்தைப் போக்கி, நாட்டிற்குச் சேவை செய்ய நாம் என்ன செய்யவேண்டுமென்று மாணவர்கள் என்னிடம் கேட்டிருக்கிறார்கள்; இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதில் அளிப்பதற்கு முன்பு கல்வியின் நோக்கம் என்ன என்பதைக் கண்டு பிடிக்க வேண்டியது அவசியமாகும். நன்னெறியை வளர்ப்பதுதான் கல்வியின் நோக்கம் என்று ஹக்ஸ்லி கூறியிருக்கிறார். வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் ஒருவன அறிந்திருக்கலாம், ஆனால் அவன் தனனைத்தானே அறிந்துகொள்ளாவிட்டால், எல்லாப் பந்தங்களிலிருந்தும் விடுபடும் சக்தியைப் பெறுவிட்டால் அவனுடைய அறிவால் பயனில்லை என்று நமது ரிஷிகள் கூறுகிறார்கள். " தன்னை அறிந்தவன் எல்லா வற்றையும் அறிந்தவனாகிறான் என்று அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இலக்கியக்கல்வி அறிவு இல்லாமலேயே தன்னை அறிவது சாத்தியமாகும். முகமது நபி படித்தவரல்ல. ஏசுநாதரும் பள்ளிக்கூடம் சென்றதில்லை. ஆனால் இந்த மகான்கள் தம்மைத்தாமே அறியவில்லை என்று மறுப்பது அநாகப் பிரசங்கித்தனமாகும். இவர்கள் எந்தப் பரீட்சையிலும் தேர்ச்சி பெறவிட்டாலும் அவர்களிடம் நாம் மிகுந்த மதிப்பு வைத்திருக்கிறோம். அவர்களைக் கொண்டாடுகிறோம். ஆனால் சிந்தனை இல்லாமல் அவர்களுடைய உதாரணத்தை நாம் பின்பற்ற முடியாது. அவர்கள் பள்ளிக்கூடம் செல்லவில்லை என்பதற்காக நாமும் பள்ளிக்குச் செல்லுவதை நிறுத்தி விட்டோமானால் ஒரு பலனும் ஏற்படாது ஆனால் நன்னெறியை வளர்ப்பதன் மூலம தான் தனனைத்தானே அறியலாம்.

நன்னெறி என்றால் என்ன ? அதன் அடையாளங்கள் என்ன ? நன்னெறியுள்ளவன் சத்தியம், அகிம்சை, அன்பு, பிரமசாரியம், உடைமையின்மை, திருடாமை, அச்சமின்மை ஆகியவற்றைப்பின் பற்ற முயற்சி செய்யலாம்; அவன் தனனுடைய உயிரையே கொடுக்கத் தயாராக இருப்பான். ஆனால் சத்தியத்தைக் கைவிடமாட்டான் ; கஷ்டம் அனுபவிக்கத் தயாராகவிருப்பான். ஆனால் மற்றவர்களுக்குக் கஷ்டம் விளைவிக்க மாட்டான்.

நமது பள்ளிக்கூடங்களில் இந்தப் பலன்கள் கிடைக்காவிட்டால், மாணவர்கள், கல்விமுறை, ஆசிரியர்கள் ஆகிய மூவருமே அத்தவறைப் பகிர்ந்து கொள்ளவேண்டும்; ஆனால் தங்கள் குணத்திலுள்ள தவறுகளைப் போக்கிக் கொள்வது மாணவர்களே செய்யக்கூடியகாரியமாகும்; அவர்களுக்காக வேறுயாரும் இக்காரியத்தைச் செய்ய முடியாது; ஆகையால் நான் முதலில் சொன்னது போல் கல்வியின் நோக்கம் என்ன என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நல்ல குணத்தையும் நெறியையும் வளர்த்துக்கொள்ள விரும்பும் மாணவன் எல்லா நல்ல புத்தகங்களிலிருந்தும் அதற்கான வழிகளைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

கடவுள் உலகத்தில் நன்மையையும், தீமையையும் கலந்து தான் படைக்கிறார்; ஆனால், நல்ல மனிதன் நல்லதை எடுத்துக் கொண்டு, கெட்டதைத் தள்ளி விடுகிறான்.

நாம் ஒரு விஷயத்தை எப்படி அணுகுகிறோம் என்பதைப் பொறுத்துத்தான் அதன் முடிவு இருக்கும் என்பது தெரிகிறது. ஆனால் பெரும்பாலான மாணவர்கள் கல்வியின் உண்மையான நோக்கத்தைப்பற்றிக் கொஞ்சம் கூடக் கவலைப்படுவதே இல்லை என்றே அஞ்சுகிறேன். பள்ளிக்கூடம் போவதென்பது ஒரு வழக்கமாக இருக்கிறது; ஆகையால் பள்ளிக்கூடம் போகிறார்கள். பின்னர் ஏதாவது வேலை பெறுவதற்கு உதவியாக இருக்கும் என்பதற்காகச் சிலர் போகிறார்கள்.

ஜீவனோபாயத்திற்கு ஒரு வழி என்று கல்வியைப்பற்றி நினைப்பது, ஒரு தகுதியற்ற மனப்பான்மையைக் காட்டுகின்றது என்றே நான் எண்ணுகிறேன். ஒருவனுடைய உடல்தான் ஜீவனோபாயத்திற்கான சாதனமாகும் பள்ளிக்கூடம் நன்னெறியை வளர்ப்பதற்கான இடமாகும். உடலின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கான சாதனம் என்று பள்ளிக்கூடத்தைப்பற்றி நினைப்பது ஓர் அற்ப காரணத்துக்காக ஒரு எருமையைக் கொல்லுவதாகும்; உடலுழைப்பின் மூலமதான் உடலைக்காப்பற்றவேண்டும்; இதற்கு ஆன்மாவை எப்படி உபயோகிக்க முடியும் ? உடலுழைப்பிற்கு அவர்கள் வெட்கப்படக்கூடாது; இதனால் எப்போதும் நாம் மண்வெட்டியைச் சுமந்து திரிய வேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை வேறு தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தால்கூட இதைச் செய்வதில் தவறொன்றும் இல்லை என்பதையும், தொழிலாளர்கள் எந்த விதத்திலும் நமக்குத்தாழ்ந்தவர்கள் இல்லை என்பதையும் புரிந்து கொள்ளவேண்டியதுதான் முக்கியம். இதை நாம் லட்சியமாக ஏற்றுக்கொண்டால், ஜீவனத்திற்காக நாம் எந்தத்தொழிலைச் செய்தாலும் அந்த வேலை காணயமானதாகவும், சுவாரஸ்யமானதாகவும் இருக்கும். அப்போது நாம செல்வத்தின் அடிமைகளாக இருக்க மாட்டோம். செல்வம்தான் நமக்கு அடிமையாகிறது. இந்தக் கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டால், மாணவர்கள் உடலுழைப்புச் செய்யக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். கல்வியை ஜீவனோபாயத்திற்கு ஒரு மார்க்கமாகக் கருதுபவர்களுக்காகவே இதையெல்லாம் சொன்னேன்.

— இந்தியா

கள் மரங்களில் நஞ்சும் ஊறுகிறதா ?

முந்நர் : மல்லாகப் பகுதிக் கள்ளுச்சீவல் மரங்கள் சிலவற்றில், ' பொலிடோல் ' போன்ற ' ஆட்கொல்லி ' நஞ்சு ஊற்று இருக்கிறதோ என ஆராய்ச்சி நடாத்த வேண்டி வந்திருக்கு. இங்கு கள்ளுண்ட ஒருவர் கண்ணை மூடிவிட்டாராம் !

சிந்நர் : பெற்றோல் இருக்குது — மண்ணெண்ணெய் இருக்குது என்டு ஆராய்ச்சி செய்தினம் ; இப்ப கள்ளுச்சீவல் மரங்களில் பொலிடோல் ஊறுமா ? என ஆராயப்போகினமே ! இதுவும் ஒரு அதிசயந்தான் ; செயற்கை ஊற்று — இயற்கை ஊற்று எனக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.

○

ஒரு சோற்றில் பதம பார்க்கலாமா ?

முந்நர் : மண்ணெண்ணெய் குடித்து அவஸ்தைப்பட்ட ஒரு பிள்ளையை உடன் சிகிச்சைக்காக ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் சென்றாராம் தந்தை ; இந்த வழியால் சேவையில் வந்த ஓர் இ. போ. ச. பஸ்ஸை கைகாட்டி மறித்தபோது, முடியாது என்று முனித்துவிட்டுச் சென்றாராம். அந்த உத்தம கண்டக்டர் ! மன்னார் மாவட்டத்தில் நிகழ்ந்திருக்கிறது இச்சம்பவம்.

சிந்நர் : உந்தக் கண்ணிருவிலை இப்ப எனக்குச் சொல்லாதை யுங்கோ, இந்த ஒரு சோற்றிலை பதமறிய முடியாது; நல்லவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள் ; இருந்தாலும் அவர்கள் இப்ப ' கவண் மெத்த வேலையாட்கள் தாங்கள் என்ற திமிர் இருக்கு.' தெரியாதா ' கோழி மேய்ப்பதென்றாலும் கொர்ணமேந்தில் இருக்க வேணும் ' என்று கூறுகிற கதை.

நாவண்ணர் — நாதன்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

உ தயதாரகை
UTHAYATHARAKAI

1968 ஆம் ஆண்டு யூன் மீ 28 ஆம் நாள்

மதமுங் கலையும்

தமிழர் இந்துக்களாய் அல்லது இந்துமதத்துடன் தொடர்புடைய மதத்தினரா யிருந்தாக வேண்டும்; தமிழ்க் கலையோ பண்பாடோ அம் மதத்தினர்க்கே சொந்தம்; புறமதத்தினராகிய தமிழர் அவற்றைப் பயில்வதோ, பாராட்டுவதோ முறையாகாது எனக் கருதுவாரும் உண்டு. கிறிஸ்தவமோ இஸ்லாமோ இறக்குமதிச் சரக்குகள்; தமிழருக்குரியனவல்ல வென்பாரு முண்டு. அவற்றைத் தழுவுவோர் தமிழராக முடியாதென்பது இவர்கள் நினைவுபோலும்.

மதத்தால் இனப் பிரிவை வளர்த்து அழிவை நாடும் எண்ணங்கள் இவை; குறுகிய மனப்பாங்குடன் மதத்தின் பேரால் பெருமையடைய—பெரியோர் வரிசையில் கணிக்கப்பட—இப்பேர்ப் பட்டவர்கள் காணுங் கனவு இது என்பர் பரந்த அறிவு படைத்தவர்கள். இன ஒற்றுமைக்கோ, நலனுக்கோ இவ்வெண்ணங்கள் உதவா? சிங்களவரும் இந்த எண்ணங் கொண்டு விட்டால் சிங்களக் கிறிஸ்தவர்கள் சிங்களர் கணக்கில் வைக்கப் படார்.

அண்மையில் சபையிலே தேசிய உணர்வு மேலிட்டு, சுய கலைகள், பண்பாடுகள் பாராட்டப்பட்டு வருகின்றன. அதனால் தொழுகையில் தமிழருக்குரிய இசை பெருமளவில் இடம் பெறுகின்றது. கிறிஸ்தவர்கள் நடனக் கலையிலும் முன்னேறுகிறார்கள். இவற்றைக் கண்ட பிறர் இவை யெல்லாம் ஏதோ தந்திரம் எனக் கூறவுந் துணிகின்றனர்.

நமது அயல் நாடாகிய தென்னகத்திலே இஸ்லாமியரும் கிறிஸ்தவர்களும் சிறந்த வாத்திய இசையாளரும பாடகருமாய் இருப்பது—கர்நாடக இசைவிற்பனராயிருப்பது—இவர்களறியாததல்ல, நம்நாட்டிலே கிறிஸ்தவர்கள் சிறந்த கர்நாடக இசையாளராய் விட்டால் இவர்களஞ்சுவதேனோ? கிறிஸ்தவர்கள் இவற்றைப் பயிலக் கூடாதென்பதேனோ? அஞ்ச வேண்டியவர்கள் கிறிஸ்தவர்கள். தமது விசுவாசத்துக்குப் பங்கமானவை சபைக்குள் இடம்பெற்று விடுமே யென்று அவர்கள் அஞ்சலாம். சபையில் கர்நாடக இசையோ, நடனமோ வளர்ந்தால் பெருமையடைவதை விடுத்து, ஐயக் கண்ணுடன் நோக்கின், அது அறிவின்பாற் படாது. கிறிஸ்தவம் பாதிரிமாருடையது; அவர்கள் இசையே கிறிஸ்தவருக் குரியதென வாதித்தால் அது சரியாகாது. இந்நாட்டில் தமிழ்க்கிறிஸ்தவர்கள் பிறப்பால் தமிழர்; அவர்களுக்குரிய கலையோ கலாச்சாரமோ அவர்களுக்கு வேண்டாதவையுமல்ல; தகாதவையுமல்ல. மூடநம்பிக்கைகள் எனக் கருதப்படுபவைகள் சிலவற்றை அவர்கள் தவிர்த்திருக்கலாம். அதனால் அவர்கள் தமிழினத்துக்கே புறம்பானவர்களெனக் கொள்ளல் பொருந்தாது.

தொழுகையிலே நம் நாட்டு முறைப்படி பண்ணோடு, இசையுடன் (நமக்குரிய இசையுடன்) இறைவன் புகழ்பாடி அவனைப் பணிவதைக் கண்டு ஐயப்படுவதோ அஞ்சவேண்டியதோ மற்றவர்களைக் கவனமாயிருக்கப் புத்தி சொல்வதோ வேண்டியதில்லை.

தாய்மொழிக்கும், சொந்தக் கலைக்குந் தொண்டு செய்து அவற்றை வளர்த்து வந்தவர்களில் கிறிஸ்தவர்கள் குறைந்தவர்களல்ல வென்பது வரலாற்றுண்மை. அப்படியிருக்க இன்று மேடைகளிலும் குசுகுசுப் பேச்சுகளிலும் சபையில் கர்நாடக இசை வளர்வதையோ, கர்நாடக இசையுடன் பண் பாடித்தொழுவதையோ ஐயக் கண்கொண்டு நோக்கவேண்டிய தேவையில்லை.

கிறிஸ்தவ தொழுகைமுறை இந்நாட்டில் வேறுமதங்களிடையேயும புத்துயிர் அளித்துள்ளதென்றால் மிகையாகாது "சைவ மதத்தக்கே யுரித்தான கலைகள்" எனக் கலைகளை வரையறுத்து கூறுவது ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதுமல்ல. இறைவனோ அவனை வழிபடும் வகையோ குறிப்பிட்ட ஒரு சமயத்துக்கே உரியதல்லவே.

பவுலும் இயேசுகிறிஸ்துவின் சுவிசேஷமும்

(Paul and the Gospel of Jesus Christ)

[வண. டாக்டர் ஜேம்ஸ் மேதர் போதகரின் ஒரு பிரசங்கத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது.]

பவுல் அப்போஸ்தலனுடைய சீவியத்தில் நமக்கு அதிக ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்கும் ஒரு விஷயம், அவர் குணப்படுமுன இயேசு கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்தை வெறுத்துப் பகைத்தது மாத்திரமல்ல, வேறே யாராகிலும் அந்தச் சுவிசேஷத்தை அங்கீகரித்தால் அவர்களை எதிர்த்து துன்புறுத்தி, குணப்பட்டபின், மற்றப்பக்கமாய், இந்தச் சுவிசேஷத்தை தான் மற்றவர்களுக்குக் கூருமலிருந்தால், தனக்கு ஐயோ எனக் கண்டதாகும்.

ரோமர் 1 : 14 - 16 கிரேக்கருக்கும், மற்ற அந்நியர்களுக்கும், ஞானிகளுக்கும், மூடருக்கும் நான் கடனாளியாய் இருக்கிறேன.

I கொரிந்தியர் 9 : 16 'சுவிசேஷத்தை நான் பிரசங்கித்து வந்தும், மேன்மை பாராட்ட எனக்கு இடமில்லை. அது என் மேல் விழுந்த கடமையாயிருக்கிறது. சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கியாதிருந்தால் எனக்கு ஐயோ." என அவர் எழுதினர்.

மேலும் பின்வரும் வசனங்களில் சுவிசேஷம் ஒரு நம்பிக்கைப் பொருள் (a trust), எனனிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற கருத்தைக் கூறினர் : I தெசலோனிக்கேயர் 2 : 4 ; I தீமோத்தேயு 1 : 11 ; தீத்து 1 : 3 - 4; II கொரிந்தியர் 4 : 5 ; 4 : 11 ; 12 : 10; பிலிப்பியர் 3 : 7 - 8.

I பவுலிலுண்டான மாற்றம்

பவுலின் மனோ இலக்கில் உண்டான இப்பெரிய எதிர்முகமான மாற்றம், இன்று விசேஷமாய்க் கவனிக்க வேண்டிய விஷயம், அப்போஸ்தலரின் நடபடிகள் 9 ஆம் அதிகாரத்தில் அவர் சடுதியாய்க் குணப்பட்டவிதம் சொலலப்பட்டிருக்கிறது. அதே அதிகாரம் இருபதாம் வசனம் " தாமதமின்றி (ஆங்கிலத்தில், Straight - away...இயேசுவைப் பிரசங்கித்தான்," எனக் கூறுகிறது: மேலும் இதே புத்தகம் 17 : 2-3ல் தெசலோனிக்கியாவிலும், 17 : 22 இல் அத்தேனே பட்டணத்திலும், 18 : 7 - 8 இல் கொரிந்து பட்டணத்திலும் 20 ஆம், 22 ஆம் அதிகாரங்களில் வேறும் அனேக இடங்களிலும் அவர் சென்று சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கித்தார் எனக்காண்கிறோம் முன்னே பகைத்து, எதிர்த்து வெறுத்த சுவிசேஷத்தை இப்போது யாவருக்கும் பிரசங்கித்தல் எப்படி? இது என்ன ஆச்சரியம்! இம்மாற்றம் எப்படியாயிற்று?

II பவுல் பிரசங்கித்த சுவிசேஷம் என்ன ?

இக்கேள்விக்கு விடை, இரண்டு வார்த்தைகள் மாத்திரமே, இயேசு கிறிஸ்து I கொரிந்தியர் 1 : 23 - 24 பாருங்கள், "நாங்களோ சிலுவையில் அறையப்பட்ட கிறிஸ்துவைப் பிரசங்கிக்கிறோம்" ; II கொரிந்தியர் 4 : 5 "நாங்கள் ... கிறிஸ்து இயேசுவைக் கர்த்தரென்று ...... பிரசங்கிக்கிறோம்".

[இதுவே இன்றும் யாவருக்கும்பரம அழைப்பு' "நீங்கள் எனக்கு சாட்சிகள்" அப்போஸ்தலரின் நடபடிகள். 1 : 8; 8 : 35; 10 : 36; 17:3 18 : 28.] பாருங்கள்.

பவுல் அப்போஸ்தலன் எழுதிய 13 நிருபங்களிலும், இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றி. பவுல் அதிகமாய் வற்புறுத்திய சில விஷயங்களை இங்கு கவனிப்போம்.

(1) இயேசு கிறிஸ்து, மனுஷனுக்கு விடுதலை கொடுக்கிறவர்

(Liberator)

"பாவம் செய்கிறவனெவனும் பாவத்துக்கு அடிமை" என்று இயேசுகிறிஸ்து உபதேசித்தார். பரி. யோவான் 8 : 34 பாருங்கள். இதே கருத்து வேதத்தில் பலவிடங்களில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது : நீதிமொழிகள் 5 . 22 ; அப்போஸ்தலரின் நடபடிகள் 8 : 23 ; ரோமர் 6 : 16 : 7 : 23 ; II தீமோத்தேயு 2 : 26 ; II பேதுரு2 : 19. பாருங்கள்.

ஆனல், "தேவனுடைய பிள்ளைகளுக்குரிய மகிமையான சுயாதீனம்" இயேசு கிறிஸ்துவினுல் நமக்கு வருகிறது என்று பவுல் எழுதினர். ரோமர் 8 : 21 பாருங்கள். விரும்பினுல் பின்வரும் வசனங்களையும் பார்க்கலாம். ரோமர் 8 : 2 ; II கொரிந்தியர் 3 : 17 ; கலாத்தியர் 2 : 4 ; 5 : 1.

எகிப்தின் அடிமைத்தனத்திலிருந்து இஸ்ரவேல் சனங்களை விடுவித்த கடவுள் மோசேயைப் பாவித்த வண்ணம், இயேசு கிறிஸ்துவின்மூலம், மதுபானத்தின் அடிமைகளுக்கும், பயம், அங்கலாய்ப்பு, கோபக்குணம், நிச்சயமின்மை முதலிய சங்கிலிகளால் கட்டப்பட்டிருப்போருக்கும், விடுதலை கிடைக்கிறது. குணப்படுதலைப் பற்றி, சார்ள்ஸ் வெஸ்லி ஐயர் எழுதிய, 'ஆயிர நாவு வேண்டும், நான் என் மீட்பரைப் போற்ற" என்ற பாட்டில் கூறினர் :

"இயேசு, பயம் மாற்றும் நாமம்,
பாவி காதில் இன்ப நாதம்,
தீர்ந்த பாவ சக்தி போக்கி,
வன்சிறை மீட்டேற் பார்"
எனக் கூறினர்

ஆங்கிலத்தில், மறியற்காரனின் கைமர்ச்சை (fetters) கால் விலங்கை உடைத்து, விடுதலை தருபவர் என்ற கருத்து உண்டு. இது பவுலின் அனுபவமான பொழுது, இந்தப்பெரிய விடுதலையைத் தந்த இயேசுவை, நான் யாவர்க்கும் கூறவேண்டும் என்ற பலாத்காரம் பண்ணும் (Compel) குணம் உண்டாயிற்று.

(2) இயேசுகிறிஸ்து, மனுஷருக்குள் உள்ள பிரிவினைகளை அகற்றி, யாவரையும் ஒரு குடும்பமாக்குகிறவர்.

அதிக தற்பெருமையுள்ள சாதி உங்களுக்குத் தெரியும் யூத சாதி எனபது. அவர்களுக்குள் பரிசேயர் அளவுகணக்கில்லாப் பெருமையுள்ளவர்கள். சவுல் ஒரு பரிசேயனுய் இருந்தவர். மற்றச்சாதிகள் தங்கள் சாதியிலும் மிகக் குறைந்தவர்கள், தாங்கள் ஆண்டு அரசாளும்படி இருக்கும் சாதிகள் என்று வீண் பெருமைகொண்டவர்கள் ; அயல் ஊரில் வசித்த சமாரியரோடே பேசமாட்டார்கள், போகவேண்டிய இடத்துக்குச் சமாரியரின் கிராமத்துக் கூடாகச் சென்றால் கிட்டிய வழியாய் இருந்தாலும், சுற்று வழியால் சென்று, சமாரிய கிராமத்தின் மண்ணில்தானும் தங்கள் பாதங்கள் பட விடமாட்டார்கள். இப்படி வளர்ந்த சவுல், குணப்பட்டபின், ஒரு புதிய சிருஷ்டியாய் மாறினர். அத்தேனே பட்டணத்தில் அவர் செய்த பிரசங்கத்தைப் பாருங்கள், "மனுஷசாதியான சகல சனங்களையும், அவர் (இயேசு) ஒரே இரத்தத்தினுலே தோன்றப்பண்ணி, பூமியின் மீதெங்கும் குடியிருக்க" செய்த கடவுள் என்று கூறினர். அப். 17 : 26 பாருங்கள். இயேசுவின் சுவிசேஷம் பவுலுக்கு ஒரு புதிய பார்வை (Out look) புதிய அபிப்பிராயம், புதிய மதிப்பு, இலக்குமுதலியவைகளைக் கொடுத்தது. இவுகளை இணைத்து ஒன்றுக்கும் பெரிய பாலத்தைப்போல் பிரிந்த ... மான பாவைக்காரரையும், இயேசு ...

நினைரையும் இயேசுவின் சிலுவை உலகம் முழுவதிலும் ஒன்றுக்கும் பெரிய தெய்வ பாலம் என்று பவுல் தன் அனுபவத்தில் கண்டார். யுத்தங்கள், கலகங்கள், கொள்ளையடித்தல், கொலைகள் இன்னும் வேறு பல அக்கிரமங்கள் நிறைந்த இவ்வுலகில், இப்படிப் பட்ட ஆச்சரியமான கிறிஸ்தவ சுவிசேஷத்தைக் கூறுதிருப்பது தவறோ...யோ, என்று பவுல் உணர்ந்தார்.

— வரும்

பலதும் பத்தும்

(பேற்றம்மா)

சமீபத்தில் யாழ். மாநகர சபை குடிநல — சுகாதார வாரத்தைக் கொண்டாடியது யாவரும் அறிந்ததே.

குடிநல — சுகாதார வாரம் சம்பந்தமாக பாடசாலை மாணவர் மன்றங்களில் மாநகர அதிகாரிகள் பல்வேறு சேவைகள் வசதிகள் குறித்து உரை நிகழ்த்தினர். இவற்றிற்கான ஏற்பாடுகள் பாடசாலை அதிபர்களது ஒத்துழைப்புடன் முன்னதாகவே ஒழுங்கு செய்யப்பட்டன. யாழ். நகரின் பெரும் பாடசாலைகள் எனப் புகழ்பெற்ற பாடசாலைகள் கூட மாணவர் மன்றத்தில் மாநகர அதிகாரிகள், தமிழிலேயே பேசவேண்டுமென விருப்பம் வெளியிட்டனவாம் மாணவர்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளை நன்கு புரிந்து கிரகிக்க முடியாதென்றஉண்மையைப் பாடசாலை அதிபர்களே ஒப்புக்கொண்ட முதற் சம்பவமாக இதைக் கொள்ளலாம்.

தாமே ஒப்புக்கொண்ட இந்த அரிய உண்மையை இனியாவது பாடசாலை அதிபர்கள் அலட்சியம் செய்யாதிருக்க வேண்டும் என்பதற்காக இதை இங்கு பகிரங்கமாகக் குறிப்பிடுகிறோம்.

பாடசாலை விழாக்கள், விளையாட்டுப் போட்டிகள் இப் பாடசாலைத் தவணையில்தான் அதிகமாக நடைபெறவிருக்கின்றன. பாடசாலை மாணவர்க்கான மாணவர்கள் பங்கு கொள்ள நடைபெறும் இந்நிகழ்ச்சிகளில் இனியும் அன்னியமொழி உபயோகிக்கப்படும் அவலநிலை தொடரமாட்டாதென எதிர்பார்ப்போமாக.

மாணவ இயக்கத் தலைவரின் வேண்டுகோள் !

தென் இலங்கையில் சிங்கள மக்களிடையே எழுந்துள்ள தேசிய எழுச்சி காரணமாக அங்கு சர்வமும் சிங்கள மொழியில் நடைபெறுவதாகவும், இதனுல் சிங்களக் கலைகள், சிங்கள நாடகங்கள் முன்னேறி வருவதாகவும் குறிப்பிட்டு யாழ்ப்பாணத்தில் அவ்வித எழுச்சியை எமது மக்களிடம் காண முடியவில்லையே என அங்கலாய்க்கின்றார் மாணவ இயக்கச் செயலாளர் திரு. வி. கந்தவேள், சமீபத்தில் தாம் பத்திரிகைகளுக்கு விட்ட பகிரங்க அறிக்கையில்.

பாடசாலை விளையாட்டுப் போட்டிகள், பாடசாலை விழாக்கள், வைபவங்கள் யாவும் இனி இங்கு தமிழ்மொழி மூலமே நடைபெற வேண்டுமென்று அவர் வெளியிட்டிருக்கும் விருப்பம் அலட்சியம் செய்யப்படக் கூடிய தொன்றல்ல என்பதை பாடசாலை அதிபர்களுக்கு நினைவுறுத்த விரும்புகிறோம். இன்று பிரான்சிலும், சில காலங்களுக்கு முன்பு ஆசியாவில் இந்தோ சீனுவிலும் மாணவர் நடத்திய புரட்சிகளை நாம் அதற்குள் மறந்துவிடக் கூடாது.

ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய மாணவர்களுடைய நல்ல விருப்பங்கள் தட்டிக்கழிக்கப்படுவதனுலேயே மாணவர்கள் கசப்படைந்து பலாத்காரப் புரட்சிகளில் இறங்கி விடுகின்றனர். சமீபத்தில் தமிழ் நாட்டில் நடைபெற்ற மாணவ தாய தமிழ் இயக்கங்களை இதற்கு உதாரணமாகச் சுட்டலாம்.

பாடசாலை வைபவங்களில் மாணவர்க்கு அறிவுரை வழங்க தென் இலங்கையிலிருந்து அறிஞர்களை இறக்குமதிசெய்ய வேண்டியது அவசியந்தானு? என்பதைப் பாடசாலை நிர்வாகிகள் கவனிக்க வேண்டும். மாணவர்கள் விளங்கிக்கொள்ள முடியாத மொழியில் மாணவ உள்ளங்களைத் தொடக்கூடிய முறையில் அவர்கள் மாணவருக்கு அறிவுரை வழங்குவது நடைமுறைக்குச் சாத்தியமானது தானு? இங்கு எம்மவர் மத்தியில் தகுதியுள்ளவர்கள் இடையாதா? அறிஞர் பெருமக்கள். தொழில்துறை நிர்வாகிகள், நம்மிடம் இல்லையா? அல்லது சமநிலையில் வட இலங்கைப் பெரியார்களை தென்னிலங்கையிலுள்ளபாடசாலைகள் அழைத்துக் கௌரவிக்கின்றனவா? சம நிலையில் அல்லாது ஆண்டான், அடிமை என்ற நிலையில் பாடசாலை வைபவங்களுக்கு மாணவர் மொழியில் மாணவர்களுடன் பேசமுடியாத வெளியார்களை இறக்குமதி செய்வதால் ஏதும் பலன் உண்டா. இவற்றை நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். குறுகிய நோக்குடனல்ல, விரிந்த நோக்குடன் பார்ப்பதானுலும் மாணவர் புரிந்து கொள்ளும்படி தமிழில் அவர்களுக்கு உரை நிகழ்த்தக்கூடியவர்களை எங்கிருந்தாகிலும் தருவியுங்கள், வரவேற்கிறோம். ஆனல் எது நேரினும் பாடசாலை விழாவை தமிழில் நடத்துவதில்லையென்ற ஒரே நோக்கத்தை ஈடேற்றுவதற்காக இந்த இறக்குமதிப்படலம் தொடரப் படுகிறதாகில், தமிழ்மக்கள் குறிப்பாக மாணவர் சமுதாயம் இனியும் அதைப் பார்த்துக் கொண்டு வாளாவிருப்பர் என எதிர் பார்க்க முடியாது; இன்பத் தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்' என்று மார்புதட்டி, 'என் தாயைப் பழித்தவனை விட்டுவிட்டாலும், தமிழைப் பழித்தவனைத் தவற விடேன்' என ஒவ்வொரு மாணவரும் குளுரைத்துப் போர்ப் பரணி பாடச் சித்தம் கொள்ளலாம். பாடசாலைகளைப் போர்க்களமாக மாற்றவேண்டிய அவசியத்தை மாணவருக்கு பாடசாலை நிர்வாகிகள் ஏற்படுத்தமாட்டார்கள் - ஏற்படுத்தக்கூடாது என்ற நம்பிக்கையுடன் சகல துறைகளிலும் தமிழைப் புகுத்தச் சம்பந்தப் பட்ட யாவரையும் அன்புடன் அழைக்கிறோம்.

உண்மை விரும்பும் மகாத்மா

மகாத்மா காந்தியின் புகைப் படமொன்றில் அவரது கைச்சாத்தைப் பெற விரும்பிய ஒருவர் அவரது அறைக்குள் சென்று கேட்டார்.

"என்னுடைய கையெழுத்தை இப்படத்தில் நான் போடுவதானுல், அதற்குச் சரியான விலை நீகொத்தாக வேண்டும்" என்றார் மகாத்மா.

எவ்வளவு பணம் கேட்பாரோ என்ற ஏக்கத்தோடு, "விலை கொடுக்கத் தயார். எவ்வளவு தொகை வேண்டும்"? எனக் கேட்டார் போனவர்.

"பணம் ஒன்றுங் கொடுக்க வேண்டியதில்லை ; நான் கேட்கும் வாக்குறுதியைக் கொடுத்தால் அது போதுமான விலையாகும்" என்றார் மகாத்மா.

என்னதான் கேட்கப் போகிறாரோ என்ற அச்சத்தோடு, "நான் என்ன வாக்குறுதியளிக்க வேண்டும்" எனக் கேட்டனர் சென்றவர்.

"நாள் தோறும் அரைமணி நேரத்துக்குக் குறையாது கைராட்டையில் நூல் நூறபதாக நீ எனக்கு வாக்குறுதியளிக்க வேண்டும்" என்றார் காந்தி.

சிறிதநேரம் யோசித்தபின், "என்னுல் இயலாதசெயல் இது" என்றனர் சென்றவர். தமது பதில் காந்திக்கு வெறுப்புண்டாக்குமோ என அஞ்சினர்.

ஆனல் காந்தியோ, "நீ சொன்ன உண்மையான பதிலை மெச்சுகிறேன். எனக்கு வாக்களித்துத் தவறுவதை விட உன் இயலாமையை ஒப்புக்கொண்டது மேல" என்றார்.

கையெழுத்து வாங்கச் சென்றவர், "நான் ஒளியாமல் உண்மை பேசியதை விலையாகக் கொண்டு கையெழுத்துப் போட்டுத் தரக் கூடாதா?" எனக் கேட்டார்.

"நான் ஒரு வியாபாரி, நீயும் ஒரு வியாபாரி. ஆனல் வியாபாரத்தில் நீயே வென்று விட்டாய்" எனக் கூறிச் சிரித்துக் கொண்டே புகைப்படத்தில் தமது கையெழுத்தை வைத்தனர் மகாத்மா காந்தி.

"நான் கர்த்தரைத் தேடினேன்"

சங்கீதம் 34 : 4

J. P. ஜெயசுந்தரம்

தாவீது அரசன் பக்தி வைராக்கியம் நிறைந்தவனுய்க் கூறும் வாக்கியமே மேற்கண்ட வாக்கியம். 'நான் கர்த்தரைத் தேடினேன்' ஏன் தாவீது. கர்த்தரைத் தேடவேண்டும்? கர்த்தரல்லவா தாவீதைத் தேடியிருக்கவேண்டும். யார் யாரைத் தேடவேண்டும்? 'தேடவும் இரட்சிக்கவுமே மனுஷகுமாரன் வந்திருக்கிறார்' (லூக்கா 19 : 10) ஆகவே கர்த்தர் எம்மைத் தேடும்பொழுது, நாம் ஏன் கர்த்தரைத் தேடவேண்டும்? கிறிஸ்துவின் பிறப்பின் நாட்களிலே நடந்த சம்பவமொன்றினுல் இவ்விஷயத்தைத் தெளிவு படுத்திக்கொள்ளலாம்.

இருவகையானவர்கள் அந் நாட்களில் கிறிஸ்துவைப் பணிந்து கொண்டார்கள், ஒன்று ஆட்டிடையர் மற்றது சாஸ்திரிகள். ஆட்டிடையர் ஒன்றும் அறியாதவர்கள். அதாவது கர்த்தரைத் தேடும் வழியை அறியும் ஞானம் அவர்களுக்கிருக்கவில்லை. ஆகவே தான், கர்த்தர் அவர்களைத் தேடிச் சென்றார். எப்படியெனில், வானத்தில் நட்சத்திரம் தோன்றியும், அது இன்னதென்று அறியாதிருந்த பொழுது, தேவ தூதர்கள் அவர்கள் முன்தோன்றி நற் செய்தியை அறிவித்தார்கள். அடுத்தபடியாக சாஸ்திரிகள் ; இவர்களுக்கு ஞானம் இருந்தது. கிறிஸ்துவைத் தேடிச் செல்லக் கூடிய திசையைத் தீர்க்கதரிசிகள் மூலமாய்க் கேள்விப்பட்டும், தங்கள் தங்கள் கல்வித் திறனுலும் அறிந்துகொண்டார்கள். கிறிஸ்துவாய் எம்மைத் தேடி வந்தாலேயல்லாமல், நாமாக அவரைத் தேடிப் போக மாட்டோம், என்று சாக்குப்போக்குச் சொல்லியிருந்தால் அன்றைய தினம் கிறிஸ்துவைக் காணும் சலாக்கியத்தைப் பெற்றிருக்கமாட்டார்கள். கெட்ட குமாரனின் உவமையிலும், தகப்பனுக என்னைத் தேடி வருமட்டும் நான் இப்படியே இருப்பேன் என்று அவன் சொல்லியிருந்தால், புத்தியுள்ள காரியமே செய்தான் என்று எம்மில் யாராவது சொல்லக்கூடுமோ? அவ்வண்ணமே, நாமும் கர்த்தரைத் தேடிச் செல்லாமல், கர்த்தர் எம்மைத் தேடி வரவேண்டும் என்று எண்ணுவது எம் அறியாமையே.

கர்த்தரைத் தேடுவதினுல் உண்டாகும் பலன் என்ன? இப் பலாபலன்களை அறிவதினுல், கர்த்தரைத் தேடுவதற்கு ஆவியானவர் எம்மை ஏவக்கூடும்.

(1) தேடுவோர் கண்டடைவர்

(மத்தேயு 7 :7)

கர்த்தரைத் தேடுகிறவன் பெற்றுக்கொள்ளும் முதற் பெறு பேறு என்னவெனில் அவன் கர்த்தரைக் கண்டடைகிறான். தேடுகிறவர்களுக்கு தம்மை வெளிப்படுத்தக் கர்த்தர் சித்தங் கொண்டிருக்கிறார். "உன் தேவனுகிய கர்த்தரைத் தேடுவாய், உன் முழு இருதயத்தோடும், உன் முழு ஆத்துமாவோடும், அவரைத் தேடும்போது, அவரைக் கண்டடைவாய்" (உபாகமம்4,29)

தங்கள் ஆயுள் நாட்கள் முழுவதையும் கர்த்தரைத் தேடுவதற்கென்று செலவழித்தும், அவரைக் கண்டடையாமலே மரித்துப்போகிற பலரைக் குறித்தும் நாம் அறிவோம். ஒருவேளை இவர்கள் முழு இருதயத்தோடும் முழு ஆத்துமாவோடும் தேடாமல் இருந்திருக்கக் கூடும், அல்லது பிழையான மார்க்கத்தில் கர்த்தரைத் தேடியிருந்திருக்கக் கூடும். எத்தனைபேர் தங்கள் தங்கள் கிரியைகளினுல் கர்த்தரைக் கண்டு கொள்ள முடியும் என்று எண்ணி பிரயோசனமற்ற காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். ஒரு பெரிய ஆலயத்தைக் கட்டினுல், எங்களுக்குக் கர்த்தர் வெளிப்படுவார் என்று எண்ணக்கூடும். அல்லது, சபையின் முக்கிய வேலைகளைச் செய்வதினுலும், ஆலயத்தில் நீண்ட நேரம் பிரசங்கம் செய்வதினுலும் கர்த்தர் தம்மை வெளிப்படுத்துவார் என்றும் சிலர் எண்ணக் கூடும். இன்னும் நான் கர்த்தரைத் தேடியும் காணவில்லையே ; ஒருவேளை புதுமைத்தலங்களைத்தேடி யாத்திரை செய்தால் கடவுள் வெளிப்படலாம் என நினைக்கும் கிறிஸ்தவர்களும் முண்டு வோம். 'அவர்கள் கர்த்தரைத்

(தொடர்ச்சி 4ஆம் பக்கம்)

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

The Morning Star

28TH JUNE, 1968.

W. C. C. 20th ANNIVERSARY

The fourth Assembly of the World Council of Churches, which opens in Uppsala, Sweden, next Thursday, the 4th of July, marks the twentieth anniversary of the founding of the Council. It was inaugurated with its first Assembly held in Amsterdam in 1948. Since then two Assemblies have been held the second in Evanston, Illinois, in 1954, and the third in New Delhi in 1961. The fourth Assembly has one special significance to Ceylon, particularly to Jaffna, in that the Rev. Dr. D. T. Niles is to deliver the opening sermon in its first session.

Our readers would remember that the W. C. C. came into existence after nearly thirty years of preparation by various groups and persons in the cause of the Ecumenical Movement. Its beginnings may be traced to the World Missionary Conference held in Edinburgh in 1910, under the chairmanship of John R. Mott. However, as early as 1806 William Carey, the father of modern missions, had proposed that there should be convened "a meeting of all denominations of Christians at the Cape of Good Hope somewhere about 1810", this to be followed by a similar gathering once every ten years. Though his dream was not fulfilled on a world scale, some national and regional councils were held. And two International Missionary Conferences were held before 1910, one in 1888 in London and the other in 1900 in New York. Between 1910 and 1948 several International Missionary Conferences were also held. Decisive steps for the formation of the World Council of Churches were adopted in 1937, and eleven years had to pass before it actually came into being, mainly because of the World War II.

The W. C. C. during the last 20 years has justified its function as an important ecumenical agency. At the time of its inauguration some people might have feared that it would develop into a 'Super-Church.' But it has not. Nor does it claim to monopolise the ecumenical movement. Its Constitution recognises the existence of 'other ecumenical organizations,' several of which are not officially linked to the Churches, and that has been its consistent policy. Nor is it associated with any power bloc or with any particular form of political order. In the words of Bishop Stephen Neil "The last thing it would desire would be the imposition of any kind of a spiritual Iron Curtain between groups of Churches".

It has also demonstrated that it is more than a mere meeting place or a forum for discussion. As Bishop Newbigin says in his book 'The Household of God,' "As an organ of co-operation and conversation, the World Council of Churches goes from strength to strength." The numerical strength of its constituent Churches has increased from 147 in 1948 to more than 220 today, belonging to Protestant, Anglican, Orthodox, and Old Catholic confessions. Its many-sided programme is carried on by several of its agencies like the Commission on Faith and Order, the Division of World Mission and Evangelism, the Division of Inter-Church Aid, Refugee and World Service, and the Division of Ecumenical Action, through its Departments on Laity, Youth and Co-operation of Men and Women.

The following new developments can be noted since the last Assembly held in New Delhi in 1961, as found in a brochure published recently by the W. C. C.: (a) Many of the 'younger churches' born out of the work of missionary societies have moved towards autonomy, and have sought membership in the World Council in order to become full participants in the ecumenical dialogue; (b) The integration of the International Missionary Council and the World Council of Churches has brought together the concerns of mission and unity in a new and dynamic way; (c) Church Union discussions have multiplied, rapidly, so that today some fifty separate negotiations are in progress involving various members of the Protestant, Anglican and Orthodox families; (d) New currents in theological discussion, ethical debate and biblical scholarship are receiving serious consideration by thoughtful Christians; (e) The Second Vatican Council broadened the scope of ecumenical conversations beyond anything that could have been foreseen in 1961; and (f) The widening gap between the rich and the poor nations has been brought home to the churches in fresh ways, and is radically testing their capacity to interpret the meaning of ecumenical solidarity in practical terms.

We hope that the 4th Assembly will meet all the challenges of the present hour meaningfully and make a real contribution to the churches in various lands and all the nations of the world. It can meet them boldly because it is strengthened by the knowledge that the idea of ecumenical co-operation is an accepted fact today and the structures for common witness are available.

EDUCATION FOR THE NEW SOCIETY

By S. Rajanayagam, Esq.,
(Retired Chief Telecommunication Engineer)

This was the subject of a recent radio seminar. On listening to it, one cannot say that the seminar covered the subject. But it did achieve the purpose modestly summed up by the Chairman, Professor G. P. Malalasekera, that is, to stimulate thinking on this subject.

North Ceylon has always been very interested in education. But it is very doubtful whether the seminar discussion was widely listened to in the far North where reception conditions are poor. These few thoughts are intended to awaken the thinking on this subject by the public of Jaffna who have been interested in education for a very long time.

The nature of society is constantly changing. Consequently, so must education, if it is to remain alive to the needs of society. This makes it necessary for periodic revision of the content of education and for the review of the policy and structure of educational establishments. This idea is not readily accepted, particularly by the ancient seats of learning who for one thing will fear that change may upset an established stability. Further, those who have been through the educational establishment are so attached to it and the good it has done to them, that they feel it should be good enough for the next generation. In point of fact the next generation has also altered its values with the changes in social structure and they deserve something better than the old fare that was served to their parents.

Which is right? To change or not to change? The correct thing is to do both, although it sounds contradictory. There is a part of education that has an eternal unchanging content, like the search for truth and building up character. There is also the necessity to inject into the students new knowledge that is always coming to light. There is also the changing emphasis on the different branches of knowledge, as the economic and social picture alters.

In dealing with the subject of Education for the New Society, one has to place greater emphasis on the changeable content. But before doing so one has to frame an opinion of the nature of the new society, in so far as it concerns education. People refer to modern times as the 'space age' and expect that phrase to convey all the characteristics of our times. This can be misleading. For one thing although man is traversing into space, we in Ceylon are not doing it yet. But that does not mean we are uninfluenced by these happenings. We are and to an increasing extent.

But for purposes of considering the education and training of the young, it is enough if we take note of those characteristics that have already crept into our society or are doing so or will do so within the next few decades. After the few decades, for the generation of students to come thereafter, it will be the task of the coming generations to work out a fresh content of education.

What are the recent changes that have come about? One is universal franchise. This means that to every adult individual we have to give a minimum measure of recognition and opportunity. Our thinking must accept this, if we are to have harmony in our society. Another change is independence. There is no enforcement of authority from outside our country. So we have to reconcile ourselves to the authority formed out of the social conscience of the sum total of the elements that constitute the population of Sri Lanka.

The concomitant effect of the above two is the profession by the ruling political parties, of adherence to democratic socialism. Irrespective of who wins, they profess this. So we can assume that this is what the country as a whole desires. So long as this trend lasts we had better accustom ourselves to the idea of ownership of means of production becoming increasingly communal; and not fight too much for what we think we have earned. Then there has been the awarding of votes for those between 18 and 21 years. This means that we should extend our recognition and opportunity down to a lower age group than we have been used to.

The above deductions seem simple enough. But they do not seem to get into our normal thinking so readily. Things would be made smoother if the implications of these political changes are inculcated into the minds of the young at the stage of their education.

More recently there have been certain other changes. Emphasis on industrialisation and increased agricultural production are two such features. These imply a greater emphasis and acquaintance with science and technology. Together with the political changes that emphasise equality, this also means the white collar man, the craftsman, labourer, and the caste man who does specific jobs, whether they be manual or otherwise, are all to be given equal rewards for their efforts. The sooner we agree and give that measure of reward the better for our progress.

What about the changes that we recognise coming in the horizon? Two such can be mentioned. One is greater use of the machine and ultimately automation. This will give us more leisure and we must learn to make use of it. Space flights and satellites used in communication are going to change some of our fundamental ideas, such as are embodied in some of our beliefs associated with religion. The religious bodies will have to realise and embody these changes first before they can be introduced formally into the educational curriculum.

The above are some of the changes that affect us in Ceylon and have to be reflected in our teaching of the young. They may not affect the central core of the educational effort. But at least they affect the bulk of that effort. What has been stated is in reference to the whole of Ceylon. How far North Ceylon is specifically affected is a slightly different matter, although many of these nationally common factors appear to have been overlooked by the educational effort in the North, as it has been in the South. But the need for such attention is perhaps greater in the North, at least for the reason that education has played a greater part in the lives of the people there and any omission in the content of education is bound to affect in greater measure that society which is more educationally based.

I have not dealt with two other important changes, namely the medium of instruction and free education. Then there is the take-over of schools by the state. To educationalists they are of more immediate concern, and loom large as problems. They are, and as such cannot be contained in an article of this size.

In some respects the factors dealt with here are more fundamental, and closer to the unchanging core of education. They are also factors that will take a longer time to get into the stream of ideas being fed into the young minds. They have to find a place in the books and in the minds of teachers.

What has been dealt with is applicable, as mentioned earlier, to the whole of Ceylon. The specific problems of the North [illegible] and have to be studied independently.

Review

THE GLORY THAT WAS VANNI

"Thaniyatha Thaham" Unquenched Thirst — A Historical Play by "Karavai Kilan"

When the Portuguese landed in Ceylon the territory of the Vanniyas stretched from Trincomalee in the East to Mannar in the West. Panamkamam was once the celebrated headquarters of the Vanniya chieftains. Kilakkumoolai South even today boasts of inscriptions in caves which prove beyond doubt that Panamkamam Pattu was one of the earliest settlements of the Vanniyas. According to M. D. Raghavan, the historian, the Vanniyas descended from Agnikulas, one of the great Clans that inhabited South India from time immemorial. Historians in general acknowledge them as the Rajputs of South India. They were a Dravidian Warrior-clan with the Bow (*Silai* in Tamil) as their ensign.

Some names of famous Vanniya Chieftains are remembered by posterity — Nallamapana Vanniyan, Periya Kumarasariya Vanniyan, Kathirgama Vanniyan, Pandara Vanniyan, Kayla Vanniyan etc. Of these Kayla Vanniyan who ruled over Panamkamam was the most famous.

Thomas Van Rhee, the Dutch Governor, wrote, "The Vanni rulers were standing with one foot on the Company's land and the other on the King's territory". C. S. Navaratnam in his 'Vanni and Vanniyas' adds: "They were a constant source of irritation to the Dutch as they had been to the Portuguese. The chiefs would not often pay their annual tribute of elephants and their land rents, and some even would not appear at the annual durbar when they were summoned by governors. *This was especially the case with Kayla Vanniya of Panamkamam who failed to appear before the Dutch Governor for twelve consecutive years*". He goes farther to say: "When this fearless wealthy chief died in 1678, the Vanniyas appointed a successor without reference to the Dutch authorities."

If it is the task of the historian to sift the kernel of fact from the husk of fiction, it is the business of the playwright basing his theme on recorded history to bring to light those facets that in his opinion would appeal to the audience. While South Indian Tamils still cherish the heroism displayed by Kattappomman and Vellaithurai pitted against the might of British imperialism on the march, Ceylon Tamils find their heroes in Sankilian and Pandara Vanniyan, and the Sinhalese in Sardiel and Keppitipola. To these "Karavai Kilan" has added yet another, Kayla Vanniyan of Panamkamam. Whereas the others were all captured, humiliated and put to death, the Dutch could not capture Kayla Vanniyan or his kingdom during his life-time. It was during the reign of Kayla Vanniyan's grand-nephew that Panamkamam eventually went under Dutch rule

"*Thaniyatha Thaham*", perhaps an exaggerated title to emphasise the freedom-thirst of the Vanni Chief, serves to bring home some of the easily forgotten facts of Ceylon history. That the Dry Zone was once the granary of Ceylon is an accepted fact with Giant's Tank, Vavunikkulam, Pandarakulam etc. crowding the area. What "Karavai Kilan" achieves is to brilliantly weave into the theme the natural beauty and bounty of the Vanni District, its culture and civilisation, the fame of its ancient sea-port, Mantote, through which, according to the Mahavamsa, Vijaya and his 500 followers got their wives from India "followed by craftsmen and a thousand families of eighteen guilds".

There is no doubt that Mantote was one of the ancient international sea-ports famous for sea-borne commerce between the East and the West. Some of the articles of trade even adorned the court of King Solomon and were known by their Tamil names like '*Tokai*' and '*Akhil*'. All the sea-faring nations of the then known world seem to have used Mantote as the emporium for the bartering of various kinds of merchandise like spices, rice, ginger, ivory, muslin, gems, peacock, pearls, etc. (Note Zanzibar and Orizza in Ptolemy's Map, derived from *Inchiver* (ginger) and Arisi (rice) in Tamil). That the Tamil term for the rice grain (*arisi*) was adopted into the Greek language and through the Latin (Oryza) has passed into modern European language (eg. French 'riz' and English 'rice') is ample testimony to the fame of Mantote as an international port.

The Western boundary of the Vanni was once a hive of activity. Many abandoned tanks and neglected channels bear testimony to it. Of the many dams in ruins Kurichakulam Tekam on the Kal Aru and another on the Per Aru are outstanding. Some stone pillars mark what was once probably a shrine at Komputukki between Vidaltiva and Iluppaikkadavai. There are traces of ancient roads running from Mantote to Anuradhapura and Jaffna through Kilakkumoolai South. The remains of an ancient bridge are found at Olukkulam. The temple at Kallar 7½ miles from Marichchukkaddai was seen in a tottering state by J. Haffner, a Dutchman who travelled through Vanni on foot. There was a great demand for pearls of Chilapathurai, known by a special name 'Tamaravarnika'.

It is these — our ancient heritage and valour, our culture and our civilisation — that "Karavai Kilan" brings into focus. All Ceylonese have reason to be thankful to the author for his outstanding piece of drama based on historical facts.

The play is on the whole stage-worthy. The author has made it so with his rich experience in stage-craft. The prose is simple, pure and rich. There is original poetry too which compares favourably with contemporary pieces in Ceylon and India. There is also intrigue, as is to be expected in the lives of heroes that leaves tragedy and tears in its wake. The story revolves round Kayla Vannian, his daughter Komalavalli and citizen-patriot Velnambi. If there is any shortcoming in the play, it is the utter lack of humour.

"Karavai Kilan" has added yet another feather to his cap. It is hoped that the young author who gave Tamil audiences *Sithaintha Silai* (Broken Sculpture) and *Athavane Mannippai* (Oh Sun Forgive!) earlier will still go forward, without resting on his laurels, to quench the yet unquenched thirst of Tamil drama audiences in Ceylon.

K. PARAMOTHAYAN

Youth Column

My dear Youngsters,

When Dr. Martin Luther King was assassinated, I meant to write on that subject to you but the sense of shock and grief was too much. I took time to condense all my feelings about it into a letter for you and I discussed it with older, intellectual and more mature Christians so that from their experience of life I drew strength and from the scriptures I learned a few things. The assassination of Senator Robert Kennedy within a few weeks in the same country left me completely stunned. For in a land that stands officially for freedom, it appears that two fine men of high principles — men who had the moral courage to stand and fight for those principles — were eliminated so easily. I believe that the freedom of that country was responsible for men of the calibre of Dr. King to whom the greatest tribute paid was said in one sentence "He was more than an American — he was a Christian," and the two assassinated Kennedy brothers — John and Robert, both though highly backed by wealth and power — had become not only politicians but also idealists.

People like Mahatma Gandhi and Martin Luther King are acclaimed over the world as men of ideals with dreams of accomplishing with non-violence what violence has failed to achieve over the centuries. These two, even Mahatma Gandhi who never professed to be a Christian, have always used the New Testament as their own personal guide for their daily meditation. Jesus himself was sent to His death on the cross because a few men saw in His teachings and claims a threat to their own religion.

We as human beings living in this world must necessarily be part of it, and, therefore, study the forces behind events in history and politics. It appears, people are loved or hated with passion because of what they stand for. The Hindu who shot Mahatma Gandhi, the Bhikku who shot Mr. S. W. R. D. Bandaranaike, the assassins of Dr. King and the two Kennedys, all have one thing in common. They were all carried away with an illogical passion and either on their own or as tools in the hands of the brains behind the assassinations they had become destructive. On the other hand, if we take time to study the biographies of these statesmen we will find that they had a clear logical reason for the stand they took—to mete out justice as they saw fit from their own privileged position. Their courage to deal out justice and uphold ideals caused them their lives. Do such events then frighten us so that to save ourselves we begin to compromise? I believe that in the words of Jesus "He who loses his life for my sake shall save it and he who saves his life shall lose it."

You may ask where is the victory for these men who lost their lives in the fight for their principles. 'Oh! death, where is thy sting; Oh! grave where thy victory?' In the next few years the American Negroes would have their civil rights and the American economy would direct its aid to its own poor people — because new leaders would take up the challenge and the battle between the forces of evil and good will continue. Ideals can never be destroyed even with guns.

Think on these and write your letters to me as I am sure you will have so many questions by now. You might even be frightened to be a true Christian. Don't lose heart — it can be a thrilling adventure to take the Christian faith really seriously.

Yours sincerely,
PETER RABBIT

C/o The Editor,
"Morning Star"
Vaddukoddai.

FLOWERS
FOR
ALL OCCASIONS
Phone or write:
Lane & Company
P. O. Box 19
NUWARA ELIYA.
Grams: "LANES" — *Phone:* 376

IN MEMORIAM

IN AFFECTIONATE MEMORY
of
DANIEL KATHIRAVELU PERINPANAYAGAM

Died: 28th June, 1966.

"Loving and kind in all his ways
Upright and just to the end of his days,
Sincere and true in heart and mind
What a beautiful memory he left behind".

Remembered by his loved ones.

Atchuvely,
28-6-1968. 24

IN MEMORIAM
IN LOVING MEMORY
of
RAJAKULATHILAKAN MATHIAPARANAM

Called to rest on: 28-6-1966

The zest and depth of life,
High ideals and attainments,
In thee, dear, were all rife;
Loosed from earth's tenements
Away up thou hast flown.
Ken we not quite still
All the mystery unknown!
Nay! God will lift the veil.

Fondly remembered by his parents, brothers and sisters.

"The Fair Havens",
Kaddudal,
Manipay. 24

Printed and published for the American Ceylon Mission by Mr. Abraham Saravanamuthu Thambiratnam, residing at Manipay, at the American Ceylon Mission Press, Uduvil Road, Manipay, on Friday, 28th June 1968.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org